

НИ БУНГСУ РАРАНГ ИНДОНЕЗИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живели някога в едно царство седем сестри. Най-малката се казвала Ни Бунгсу Раранг.

Родителите им отдавна били починали. По-големите сестри се задомили и живеели богато. Само Ни Бунгсу Раранг останала да живее в старата схлупена къщурка на своите родители. Често си лягала гладна, защото каквото припечелвала, сестрите ѝ го вземали. Тя имала добро сърце и не можела да им откаже.

Нещастно било клетото сираче. Рано сутрин излизало и тръгвало, накъдето му видят очите. Просело или ходело по чужди къщи да чука ориз. За труда хората му давали малко натрошен ориз.

Един ден Ни Бунгсу Раранг отишла да работи при една от сестрите си. Привечер, като свършила, приготвила се да си върви и рекла:

— Како, аз си тръгвам. Дай ми малко натрошен ориз да си изпека питка.

Сестра ѝ се скарала.

— Ах ти, изтърсаче, мангустанче такова, мишле недоносче! Пада ти се да живееш в бедност, защото само знаеш да ядеш и да просиш. Не стига, че цял ден съм те хранила, ами искаш и да ти плащам. Натрошеният ориз едва ще стигне за кокошките ми. От твоята работа само губя. Махай се и да не съм те видяла повече тук.

Натъжило се момичето.

— Не се сърди. Аз не ти искам нищо насила, а само ако ме обичаш. И да не ми дадеш нищо, няма да ти се сърдя.

Тъй рекло момичето, разплакало се, върнало се вкъщи и седнало умислено на прага.

На другия ден Ни Бунгсу Раранг пак тръгнала накъдето ѝ видят очите с надежда да намери нещо за храна. Стигнала до брега на едно езеро, където едно момче ловяло риба. Спряла се да погледа, после приближила и седнала до момчето. В този миг на въдицата се хванала малка златна рибка. Ни Бунгсу Раранг помолила момчето:

— Дай ми тая рибка, батко! Не искам да умре — тя е толкова мъничка. Пък и за ядене няма да е вкусна. Дай ми я — аз ще се грижа за нея.

Момчето имало добро сърце и дало рибката. Ни Бунгсу Раранг се зарадвала много.

— О, батко, колко си добър, много ти благодаря! — казала тя и като галела рибката, отнесла я вкъщи.

Намерила една кокосова черупка, наляла вода и пуснала рибката в нея. Нарекла я Лънгли.

От този ден момичето често си играело с рибката. Давало ѝ кашица, толкова, колкото може да изяде. И златната рибка бързо растяла. Когато станала дълга една педя, момичето я пуснало да плува в малкото езерце край къщурката. Рибката била умна и познавала гласа на своята господарка, която често я оставяла сама и ходела да търси ориз за кашица.

Веднъж момичето се върнало с шепичка червен ориз, пълен с плява. Очистило ориза, сварило кашица. Отнесло я на брега на езерцето и запяло:

*Лънгли, Лънгли,
кашица ти нося от ориз,
счукан в дървено коритце
и пресят през златно ситце.
От ръчичката ми я вземи!*

Лънгли доплувала бавно до брега и започнала да яде. Като се наситила, отново отплувала към средата на езерцето.

Момичето ѝ носело храна всеки ден. Рибката пораснала и станала голяма колкото дете. Люспите ѝ греели като жълтици.

Вестта за златната рибка, която разбирала човешки говор, стигнала и до сестрите. Те започнали да уговарят Ни Бунгсу Раранг да им даде рибката.

— Знаеш ли колко е вкусна тази рибка, мила сестричке! Искаш ли да я уловим и да я изядем заедно? В замяна ще ти дадем една хубава рокля.

Ни Бунгсу Раранг им отговорила:

— Не мога да ви дам златната рибка, защото после няма с кого да си играя. Тя е едничката ми радост.

Сестрите се разсърдили и я нахокали:

— Махай се тогава оттук. Няма да живееш в тази къща. Толкова малко поискахме от тебе, а ти се държиш с нас, като че ли не си ни

сестра.

Сестрата преглътнала мълчаливо обидата. Срам я било за по-големите ѝ сестри, които си отишли разсърдени. Оттогава те идвали всеки ден и молели момичето да им даде златната рибка, но нито веднъж не могли да склонят Ни Бунгсу Раранг.

Един ден, докато Ни Бунгсу Раранг хранела рибката, една от сестрите издебнала и подслушала как момичето предупреждава рибката:

— Внимавай много, Лънгли, и се пази от лоши хора. Ако те повика някой, не се приближавай, докато не чуеш моята песничка, която прилича на мелодия от бамбукова свирка:

*Лънгли, Лънгли,
кашица ти нося от ориз,
счукан в дървено коритце
и пресят през златно ситце.
От ръчичката ми я вземи!*

Лънгли обещала да изпълни всичко, после спокойно отплувала към средата на езерцето и се гмурнала на дъното.

Като чула разговора на Ни Бунгсу Раранг със златната рибка, сестрата, която подслушвала, побързала да съобщи всичко на другите сестри.

В това време малкото момиче отишло да търси храна за рибката. Не минало много и на брега на езерцето се появили шестте сестри със сатър в ръка. Една от тях изпяла с престорен глас песничката на Ни Бунгсу Раранг. Рибката помислила, че е дошла господарката ѝ. Но щом приближила до брега, сестрите я ударили със сатъра по главата. Рибката се замятала бясно из водата и издъхнала. Злите сестри отмъкнали плячката си. Насекли я на шест равни части и започнали да я пекат. Главата ѝ хвърлили на тавана, за да не я намери Ни Бунгсу Раранг.

Скоро след това Ни Бунгсу Раранг се върнала с шепичка ориз. Но изведнъж усетила такава слабост, че цялата се разтреперила и се свлякла на пода. През ума ѝ минало: „Дали не се е случило нещо с Лънгли?“.

Като се посъвзела, отишла да счука ориза. Сварила кашица и отишла при златната рибка. Повикала я, но рибката не се появила. Отново я повикала, но никой не се отзовал. Ни Бунгсу Раранг тръгнала по брега и изведнъж се стъписала. На едно място земята била опръскана с кръв. Това била кръвта на златната рибка. Клетата девойка заплакала така, сякаш била загубила най-свидния си човек. Тръгнала натам, накъдето я водели кървавите следи, и стигнала до дома на една от сестрите.

— Како, не си ли видяла кой открадна златната ми рибка?

Сестра ѝ се нахвърлила върху нея с ругатни:

— Ах ти, изтърсаче такова! Как можа да помислиш, че мога да открадна твоята рибка? Имам си всичко, каквото ми трябва — и риба, и ориз. Не съм просякиня като тебе!

Ни Бунгсу Раранг отишла при втората си сестра, но и тя я прогонила с ругатни. Другите сестри също я пропъдили. Когато стигнала до шестата сестра, чула една кокошка да кудкудяка с човешки глас:

*Кудкудяк! Кудкудяк!
На тавана във мангала
е на рибката главата.*

Сестрата подгонила кокошката и започнала да я замеря с камъни.

— Млъкни, клеветнице! Хората ще помислят, че наистина съм откраднала рибката.

И преместила набързо главата под лавицата. Кокошката отново закудкудякала и казала, че главата е под лавицата. Сестрата пхнала главата под една глинена делва. Кокошката съобщила и това. Тогава сестрата подгонила кокошката и я пребила с камъни. После измъкнала главата изпод делвата и я хвърлила на Ни Бунгсу Раранг:

— На ти я, щом толкова настояваш. Пък и за какво ли ми е тази мъртва глава?

Девойката я вдигнала, погладила я и я отнесла вкъщи. Изкъпала я, завила я в бяло платно и като я окадила с тамян и благовония, я заровила в основите на къщурката, точно под леглото си, защото се бояла да не дойдат сестрите и да я изровят.

Не минало много време и на гроба на Лънгли поникнал нежен филиз. Той бързо растял и скоро се превърнал в китно дърво. Но дървото не било обикновено, а златно и клоните му били отрупани със скъпоценни камъни: брилянти, изумруди и два големи колкото яйце бисера. То излъчвало ярка светлина, която огрявала цялата къщурка.

По това време царят на тази земя бил останал без царица. Повикал той своя верен слуга Ленгсер и му казал:

— Тази нощ ще направим обиколка из царството.

Когато стигнали в селото на седемте сестри, царят бил смаян от необикновената светлина, която изпълвала къщата на Ни Бунгсу Раранг. Наредил на Ленгсер да провери какво е това сияние. Ленгсер гледал, гледал, но нищо не могъл да разбере. Тогава царят сам почукал на вратата и влязъл. Ни Бунгсу Раранг се разтреперила, защото в нейния дом никога не бил влизал такъв знатен гост. От уплаха не могла да произнесе нито дума. Царят ѝ рекъл:

— Не бой се, девойко. Ела по-близо и ми кажи какво е това странно сияние, което излъчва твоята къщичка.

Ни Бунгсу Раранг не посмяла да скрие истината и му разказала всичко. Царят отишъл да види със собствените си очи чудното дърво. То наистина било цялото от злато, клоните му — сребърни и обсипани със скъпоценни камъни. Царят се замислил. Цялото му царство едва ли струвало колкото това необикновено дърво. Той искал да го притежава, но помислил, че момичето няма да му го продаде. „По-добре да се ожена за Ни Бунгсу Раранг и тогава дървото ще бъде мое“ — помислил си царят.

Върнал се в двореца, но мисълта за чудното дърво не го напускала. На другия ден повикал Ленгсер и му заповядал:

— Иди при Ни Бунгсу Раранг и ѝ предай моето желание да ми стане жена.

Поклонил се Ленгсер и казал:

— Вашата воля е закон за мене, царю честити.

Отишъл Ленгсер при Ни Бунгсу Раранг. Като чула предложението на царя, тя веднага се съгласила.

Вдигнали голяма сватба. Пирували и се веселили. Малкото сестриче било lika-прилика на царя, сякаш наистина имало царско потекло.

Другите сестри научили, че Ни Бунгсу Раранг станала царица. Взели дарове и отишли пред царските порти. Но царицата не ги приела. Помолили се втори път, но тя пак не пожелала да ги приеме. Едва на третия път, след като царят ѝ наредил, тя се срещнала с тях. Сестрите поискали прошка за обидите, които ѝ нанесли. Царицата им простила и ги оставила при себе си в двореца. Най-голямата сестра назначила да чука ориз, втората — за готвачка, третата — за перачка, четвъртата — да носи вода, петата — да мете край царските порти, а шестата — за прислужница.

Такава била съдбата на добрата Ни Бунгсу Раранг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.